

[Rasmus Hansen.]

hvad formål det egentlig tjener stadig at agitere mod denne pagt, som er og skal være landets lovlige politik for den periode, hvori pagten gælder. Noget udenrigspolitisk formål med en sådan agitation er det svært at få øje på. Den kan formentlig kun have et rent indrepolitisk sigte, og det er givet, at en sådan agitations resultat til syvende og sidst må blive, at den, hvis den har succes, skaber vanskeligheder for at få opfyldt forudsætningerne for vor tilslutning til Atlantpagten.

Jeg tager under hensyn hertil anledning til at stille et par spørgsmål for at få klarhed over, hvad det egentlig er, det radikale venstre tænker sig sat i stedet for Atlantpagtpolitikken for at sikre Danmark mod besættelse og mod hel eller delvis ødelæggelse, hvis det forfærdelige skulle ske, at en ny verdenskrig skulle bryde ud. Jeg var allerede inde på spørgsmålet, da jeg første gang talte her i dag, og det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har fra tingets talerstol svaret med en henvisning til, at Danmark jo er medlem af De Forenede Nationer. Jeg indrømmer, at det er yderst værdifuldt, at De Forenede Nationer er oprettet. Ingen påskønner i højere grad end mit parti, at denne institution er blevet til. Vi har al mulig grund til at styrke De Forenede Nationer, og hvad mit parti angår, er der heller ikke nogen grund til at tvivle om, at det i fremtiden som i svundne dage vil gøre, hvad det formår for at styrke De Forenede Nationer. Men De Forenede Nationers opbygning — og det er netop problemet — giver ikke Vesteuropa nogen sikkerhed for, at en ny verdenskrig ikke udbryder. Ejheller giver De Forenede Nationer nogen sikkerhed for, at der ikke startes en militær aktion mod et vesteuropæisk land. De Forenede Nationer kan i henhold til sin forfatning fordømme en sådan aktion. De Forenede Nationer kan også i henhold til sin forfatning beslutte sanktioner mod en aggressor. Ja, De Forenede Nationer kan også beslutte en militær aktion mod en aggressor.

Det, der er problemet for Danmark og for en række andre lande, er imidlertid det forhold, at De Forenede Nationer ikke giver noget land en rimelig sikkerhed for, at det ikke kan blive besat og eventuelt blive ødelagt under bestræbelser for at få det befriet. Derfor er, som det ærede medlem hr. Kristen Amby meget rigtigt fremhævede i eftermiddags, Atlantpagten skabt som et supplement til De Forenede Nationer. Derfor er Atlantpagtorganisationen blevet til

og blevet til således, at den virker indenfor rammerne af De Forenede Nationer. Naturligvis kan Atlantpagtpolitikken mislykkes, den mulighed kan ikke afvises. Det må åbent erkendes, og det gjorde jeg allerede i eftermiddags. Men på den anden side er det opfattelsen indenfor mit parti, at Atlantpagten er et virkelig konstruktivt forsøg på at hindre, at de europæiske Atlantpagtlande udsættes for ødelæggelser ved militære aktioner. Det problem, som vi er stillet overfor, er nemlig ikke spørgsmålet om, hvorvidt Danmark og andre lande, som nu tilhører Atlantpagtorganisationen, har en rimelig chance for at blive befriet, hvis det forfærdelige skulle ske, at en ny krig udbryder. Det er et simpelt regnestykke at finde ud af, hvilke muligheder der eksisterer, og hvilke der ikke er. Som jeg fremhævede i eftermiddags, vil en ny verdenskrig efter eksperters mening blive afgjort på samme måde som den første og den anden verdenskrig, nemlig i kraft af, hvem der har den største industrielle produktionsevne, og hvem der har råstoffer til rådighed. Der er derfor ikke nogen tvivl om, hvem det er, der vil gå sejrrigt ud af en ny verdenskrig, men det kan ikke være nok for de europæiske Atlantpagtlande at have klarhed herover. Det, det for dem må dreje sig om, er såvidt muligt at få tilvejebragt en ordning, hvorved de får en rimelig chance mod overhovedet at blive besat, således at de undgår at blive ødelagt under en krig og under bestræbelserne for at få landene befriet.

Derfor er det, at Atlantpagten er blevet til. Derfor er det, vi spørger: Hvad er det, man mener at kunne sætte i stedet for disse bestræbelser med det klare formål — såvidt det er muligt — at undgå, at Danmark kommer ud for en ny besættelse og dermed for risikoen for at blive ødelagt, inden landet igen kan blive befriet? Derfor er det, man i stigende grad både indenfor og vel også udenfor mit parti spørger, hvad det er, det radikale venstre og andre modstandere af Atlantpagten vil sætte i stedet for dette konstruktive forsøg på at give en række europæiske lande, deriblandt Danmark, den tryghed, som man nu kan give dem under de foreliggende forhold. Jeg påskønner, at det radikale venstres ordfører, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, i dag har ydet det bidrag til klarhed, at han her fra tingets talerstol erklærede — således opfattede jeg det i hvert fald —, at en neutralitetspolitik ikke mere er en anvendelig udenrigspolitik. Jeg synes, det er et meget væsentligt bidrag til klaring af det radikale